

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Kun huomioon otetaan myös Italian perustuslakituomioistuimen 23.1.2018 antama tuomio, onko Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 56, 57 ja 52 artiklaa, onnenpeli- ja vedonlyöntipalveluja koskevaa ja erityisesti tuomioissa Gambelli (C-243/01, EU:C:2003:597), Placanica (C-338/04, EU:C:2007:133), Costa ja Cifone (C-72/10 ja C-77/10, EU:C:2012:80) sekä Laezza (C-375/14, EU:C:2016:60) muotoiltua unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, verosyrjintää koskevaa ja erityisesti tuomioissa Lindman (C-42/02, EU:C:2003:613), komissio v. Espanja (C-153/08, EU:C:2009:618) ja Blanco ja Fabretti (C-344/13 ja C 367/13, EU:C:2014:2311) muotoiltua unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä sekä yhdenvertaista kohtelua ja syrjintäkieltoa koskevia unionin oikeusperiaatteita tulkittava niin, että ne ovat esteenä nyt tarkasteltavan italialaisen lainsäädännön kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan 23.12.1998 annetun asetuksen (decreto legislativo) nro 504 1–3 §:ssä, sellaisina kuin niitä on muutettu vuoden 2011 vakauslain 1 §:n 66 momentin b alakohdalla, tarkoitettua veikkauksesta ja vedonlyönnistä kannettavaa yhtenäisveroa ovat velvollisia maksamaan kotimaiset pelitietojen välittäjät, jotka toimivat Stanleybet Malta Ltd:n kaltaisten, toisiinsa Euroopan unionin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden vedonvälittäjien lukuun, ja mahdollisesti vedonvälittäjät itse yhteisvastuullisesti kotimaisten pelitietojen välittäjien kanssa?

- 2) Kun huomioon otetaan myös Italian perustuslakituomioistuimen 23.1.2018 antama tuomio, onko Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 56, 57 ja 52 artiklaa, onnenpeli- ja vedonlyöntipalveluja koskevaa ja erityisesti tuomioissa Gambelli (C-243/01, EU:C:2003:597), Placanica (C-338/04, EU:C:2007:133), Costa ja Cifone (C-72/10 ja C-77/10, EU:C:2012:80) sekä Laezza (C-375/14, EU:C:2016:60) muotoiltua unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, verosyrjintää koskevaa ja erityisesti tuomioissa Lindman (C-42/02, EU:C:2003:613), komissio v. Espanja (C-153/08, EU:C:2009:618) ja Blanco ja Fabretti (C-344/13 ja C 367/13, EU:C:2014:2311) muotoiltua unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä sekä yhdenvertaista kohtelua ja syrjintäkieltoa koskevia unionin oikeusperiaatteita tulkittava niin, että ne ovat esteenä nyt tarkasteltavan italialaisen lainsäädännön kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan 23.12.1998 annetun asetuksen (decreto legislativo) nro 504 1–3 §:ssä, sellaisina kuin niitä on muutettu vuoden 2011 vakauslain 1 §:n 66 momentin b alakohdalla, tarkoitettua veikkauksesta ja vedonlyönnistä kannettavaa yhtenäisveroa ovat velvollisia maksamaan pelkästään kotimaiset pelitietojen välittäjät, jotka toimivat Stanleybet Malta Ltd:n kaltaisten, toisiinsa Euroopan unionin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden vedonvälittäjien lukuun, mutta eivät sen sijaan valtion konsession saaneiden vedonvälittäjien lukuun toimivat kotimaiset pelitietojen välittäjät, jotka harjoittavat samaa toimintaa?

- 3) Kun huomioon otetaan myös Italian perustuslakituomioistuimen 23.1.2018 antama tuomio, ovatko Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 52 artikla sekä 56 artikla ja sitä seuraavat artiklat, onnenpeli- ja vedonlyöntipalveluja koskeva unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö ja yhdenvertaista kohtelua ja syrjimättömyyttä koskevat unionin oikeusperiaatteet esteenä lain nro 190/2014 1 §:n 644 momentin g alakohdassa säädetyn italialaisen lainsäädännön kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan kotimaisten pelitietojen välittäjien, jotka toimivat Stanleybet Malta Ltd:n kaltaisten, toiseen Euroopan unionin jäsenvaltioon sijoittautuneiden vedonvälittäjien lukuun, ja mahdollisesti vedonvälittäjien itse yhteisvastuullisesti kotimaisten pelitietojen välittäjien kanssa on maksettava asetuksessa (decreto legislativo) nro 504/1998 tarkoitettu vedonlyönnistä kannettava yhtenäisvero kiinteämääräisestä veronalaisesta määrästä, joka on yhtä suuri kuin siitä maakunnasta, jossa liikeyritys tai keräyspiste toimii, kerättyjen määrien keskiarvo kerrottuna kolmella, määritettynä valtakunnallisen keskusyksikön viitekautta edeltävältä verokaudelta tallentamien tietojen perusteella?

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia) on esittänyt
12.12.2018 – AQ ym. v. Corte dei Conti ym.**

(Asia C-789/18)

(2019/C 112/30)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pääasian asianosaiset

Kantajat: AQ ym.

Vastaajat: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze ja Inps-Gestione

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Ovatko SEU 3 artiklan 2 ja 3 kohta, SEUT 9, 45, 126, 145, 146 ja 147 artikla sekä 151 artiklan 1 kohta, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 15 artiklan 2 kohta ja Euroopan sosiaalisten oikeuksien pilarin 3 ja 5 artikla esteenä lain nro 147/2013 1 §:n 489 momentin kaltaiselle kansalliselle säännökselle siltä osin kuin tässä säännöksessä kannustetaan Italian viranomaisia suosimaan palvelukseenotossa tai virkanimityksissä ainoastaan sellaisia työntekijöitä, jotka saavat jo eläkettä Italian julkisista sosiaaliturvalaitoksista?
- 2) Ovatko SEUT 106 artiklan 1 kohta ja 107 artikla esteenä lain nro 147/2013 1 §:n 489 momentin kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa sallitaan Italian viranomaisten, jotka harjoittavat taloudellista toimintaa ja joiden on noudatettava SEUT 101 artiklaa ja sitä seuraavia artikloja, palkkaavan sellaisia työntekijöitä, jotka ovat suostuneet luopumaan kokonaan tai osittain työstä maksettavasta palkasta, millä säästetään kustannuksia, mikä on omiaan hyödyttämään mainittua viranomaista sen kilpaillessa muiden taloudellisten toimijoiden kanssa?
- 3) Ovatko SEU 2, 3 ja 6 artikla, SEUT 126 artikla ja 151 artiklan 1 kohta, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 15 artiklan 2 kohta ja Euroopan sosiaalisten oikeuksien pilarin 3 artikla ja 7 artiklan a kohta esteenä lain nro 147/2013 1 §:n 489 momentin kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa sallitaan siinä säädetyin edellytyksin se, että työntekijä voi pätevästi luopua kokonaan tai osittain palkastaan, vaikka tällaisen luopumisen tarkoituksena on ainoastaan välttyä työpaikan menetykseltä?
- 4) Ovatko SEU 2, 3 ja 6 artikla, SEUT 14 artikla, 15 artiklan 1 kohta, 126 artikla ja 151 artiklan 1 kohta, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 31 artiklan 1 kohta ja Euroopan sosiaalisten oikeuksien pilarin 5, 6 ja 10 artikla esteenä lain nro 147/2013 1 §:n 489 momentin kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa sallitaan siinä säädetyin edellytyksin työntekijän työskentelevän Italian viranomaisen palveluksessa ja luopuvan kokonaan tai osittain työstä maksettavasta palkasta, vaikka tällaiseen luopumiseen ei liity mitään muutoksia työn järjestämisen, työajan tai vaaditun työn määrän tai laadun eikä siitä johtuvan vastuun osalta, ja vaikka siis osittaisesta palkasta luopumisesta aiheutuu merkittävä muutos työstä maksettavaan vastikkeeseen yhtäältä palkan ja toisaalta tehdyn työn laadun ja määrän oikeasuhteisuuden osalta, ja koska työntekijän on tällöin työskenneltävä työoloissa, jotka eivät ole ihanteellisia, minkä vuoksi häntä ei kannusteta omistautumaan työlleen täydellä teholla ja sillä on heikentävä vaikutus hallinnon tehokkuuteen?
- 5) Ovatko SEU 2, 3 ja 6 artikla, SEUT 126 artikla ja 151 artiklan 1 kohta, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 15 artiklan 2 kohta ja Euroopan sosiaalisten oikeuksien pilarin 6 artikla esteenä lain nro 147/2013 1 §:n 489 momentille ja asetuksen (decreto-legge) nro 201/2011, joka on muutettu laiksi nro 214/2011, 23 ter §:n 1 momentille, näitä säännöksiä yhdessä tulkittuina, siltä osin kuin näissä säännöksissä säädetään Italian viranomaiselle kuuluvasta mahdollisuudesta tai velvollisuudesta leikata, myös työsuhteen kuluessa, työntekijälle kuuluvaa palkkaa edellä mainitun asetuksen (decreto-legge) nro 201/2011, joka on muutettu laiksi nro 214/2011, 23 ter §:n 1 momentissa viitatus palkan enimmäismäärän mukaisesti ja siis odottamattoman tapahtuman perusteella ja joka tapauksessa sellaisen järjestelmän nojalla, joka ei ole välittömästi ymmärrettävissä ja on vastoin työntekijälle työsuhteen alussa annettuja tietoja?
- 6) Ovatko SEU 2, 3 ja 6 artikla, SEUT 8 ja 126 artikla, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 20 ja 21 artikla ja Euroopan sosiaalisten oikeuksien pilarin 10 ja 15 artikla esteenä lain nro 147/2013 1 §:n 489 momentin kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa veloitetaan siinä säädetyin edellytyksin Italian viranomaiset pienentämään sellaisille työntekijöilleen, jotka saavat eläkettä julkisesta sosiaaliturvalaitoksesta, kuuluvia korvauksia, jolloin tällaisia työntekijöitä kohdellaan vähemmän edullisesti siitä syystä, että heillä on muita tuloja, ja tehdään heille siten vähemmän houkuttelevaksi työelämässä olon jatkaminen, yksityinen yrittäminen ja yksityisen omaisuuden hankkiminen ja kerryttäminen, jotka ovat joka tapauksessa rikkaus ja voimavara kansakunnalle?